

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 167 dyrektywy 2006/112 oraz ogólne zasady neutralności VAT i proporcjonalności ograniczenia prawa do odliczenia VAT sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, które w drodze art. 30 ust. 4 ustawy nr 724 z 1994 r. odmawia prawa do odliczenia VAT zapłaconego z tytułu nabycia, jego zwrotu lub wykorzystania w kolejnym okresie podatkowym podatnikowi, który przez trzy kolejne okresy podatkowe dokonuje aktywnych transakcji istotnych dla celów VAT w wymiarze uznanym za nieodpowiedni, ponieważ jest on zbyt niski w stosunku do tego, czego można racjonalnie oczekiwać w odniesieniu do aktywów, jakimi podmiot ten dysponuje przez trzy kolejne lata, zgodnie z kryteriami określonymi w ustawie, oraz który nie jest w stanie wykazać w celu uzasadnienia tej okoliczności istnienia obiektywnych sytuacji stanowiących przeszkodę?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy przyjęte w Unii Europejskiej zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, które w drodze art. 30 ust. 4 ustawy nr 724 z 1994 r. odmawia prawa do odliczenia VAT zapłaconego z tytułu nabycia, jego zwrotu lub wykorzystania w kolejnym okresie podatkowym podatnikowi, który przez trzy kolejne okresy podatkowe dokonuje aktywnych transakcji istotnych dla celów VAT w wymiarze uznanym za nieodpowiedni, ponieważ jest on zbyt niski w stosunku do tego, czego można racjonalnie oczekiwać w odniesieniu do aktywów, jakimi podmiot ten dysponuje przez trzy kolejne lata, zgodnie z kryteriami określonymi w ustawie, oraz który nie jest w stanie wykazać w celu uzasadnienia tej okoliczności istnienia obiektywnych sytuacji stanowiących przeszkodę?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu
3 czerwca 2022 r. – AHY/The Minister for Justice**

(Sprawa C-359/22)

(2022/C 303/23)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AHY

Strona przeciwna: The Minister for Justice

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo do skutecznego środka zaskarżenia w formie odwołania od „decyzji o przekazaniu” lub wniosku o jej ponowne rozpoznanie, z powodów faktycznych lub prawnych, zgodnie z przepisami art. 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 (¹) z dnia 26 czerwca 2013 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem Dublin III”), obejmuje prawo do takiego skutecznego środka zaskarżenia od decyzji podjętej przez państwo członkowskie na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia Dublin III w związku ze skorzystaniem z przyznanego mu w art. 17 ust. 1 uprawnienia dyskrecjonalnego do rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w tym państwie przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, nawet jeżeli za takie rozpatrzenie nie jest ono odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w rozporządzeniu Dublin III?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
- a) czy wynika z tego, że wnioskujące państwo członkowskie nie może wykonać decyzji o przekazaniu do chwili rozstrzygnięcia złożonego przez wnioskodawcę wniosku o skorzystanie z uprawnienia dyskrecjonalnego przyznanego w art. 17 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- b) czy przepisy art. 27 ust. 3, który zobowiązuje państwa członkowskie do zastosowania w ich krajowych porządkach prawnych jednego z trzech wariantowych modeli skutku zawieszającego na użytek odwołań od decyzji o przekazaniu lub wniosków o ich ponowne rozpoznanie, odnoszą się również do środka zaskarżenia decyzji na podstawie art. 17 ust. 1, w której odmawia się skorzystania z możliwości przejęcia odpowiedzialności za wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej (zwanej dalej „decyzją odmowną na podstawie art. 17”)?

- c) czy jeżeli żadne konkretne uregulowanie krajowe nie wprowadza jednego z trzech wariantowych modeli skutku zawieszającego, o których mowa w art. 27 ust. 3, to czy w przypadku zaskarżenia decyzji odmownej na podstawie art. 17 sądy rozpatrujące taki środek zaskarżenia są zobowiązane do nadania w prawie krajowym skutku zawieszającego w oparciu o jeden z tych trzech wariantowych modeli, a jeżeli tak, to w oparciu o który z tych modeli?
- d) czy wszystkie środki zaskarżenia o skutku zawieszającym, o których mowa w art. 27 ust. 3, należy traktować jako powodujące zawieszenie biegu terminu wykonania decyzji o przekazaniu na podstawie art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:
- a) czy prawo do skutecznego środka prawnego zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej uniemożliwia wnioskującemu państwu członkowskiemu wykonanie decyzji o przekazaniu do chwili rozpatrzenia złożonego przez wnioskodawcę wniosku o skorzystanie z uprawnienia dyskrecjonalnego na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- b) czy prawo do skutecznego środka prawnego zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej uniemożliwia wnioskującemu państwu członkowskiemu wykonanie decyzji o przekazaniu do chwili rozstrzygnięcia w przedmiocie środka zaskarżenia w trybie kontroli sądowej od decyzji odmownej na podstawie art. 17, który został wniesiony zgodnie z przepisami prawa krajowego?
- c) alternatywnie – czy środek zaskarżenia w trybie kontroli sądowej od decyzji odmownej na podstawie art. 17, wniesiony zgodnie z przepisami prawa krajowego, powoduje zawieszenie biegu terminu wykonania decyzji o przekazaniu na podstawie art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III lub wywołuje innego rodzaju skutek zawieszający w odniesieniu do decyzji o przekazaniu?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 kwietnia 2022 r. w sprawie T-735/20, Planistat Europe i Charlot/Komisja, wniesione w dniu 6 czerwca 2022 r. przez Planistat Europe i Hervé-Patricka Charlota

(Sprawa C-363/22 P)

(2022/C 303/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Planistat Europe, Hervé-Patrick Charlot (przedstawiciel: adwokat F. Martin Laprade)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- utrzymanie w mocy wyroku Sądu w zakresie, w jakim uznał on za częściowo dopuszczalną skargę o odszkodowanie za szkody poniesione przez wnoszących odwołanie w wyniku znieślawiających doniesień;
- uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim uznał on część skargi wnoszących odwołanie za przedawnioną oraz w zakresie, w jakim oddalił skargę z tytułu odpowiedzialności pozaumownej; a w konsekwencji:
- stwierdzenie, że Komisja poniosła odpowiedzialność pozaumowną;
- zasądzenie od Komisji kwoty 150 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez Hervé-Patricka Charlota;
- zasądzenie od Komisji kwoty 11 600 000 EUR z tytułu szkody majątkowej poniesionej przez wnoszących odwołanie;
- nakazanie Komisji publicznego przyznania się do popełnionego błędu w celu rehabilitacji wizerunku i dobrego imienia wnoszących odwołanie;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.